

Oláh András

(1959, Hajdúnánás)

költő, tanár, Mátészalkán él,
Ratkó József-díjas

Oláh András

minden benne volt

azon a kifehérített kórházi ágyon
egy pillanatra kitisztult a tekintete
arcának ráncai kisimultak
hirtelen minden a helyére került
önkéntelen mozdulattal megrázta a fejét
mint aki nem érti miért csak most
világosodott meg hiszen minden
olyan egyszerű és egyértelmű
miért kellett ehhez több mint kilenc
évtized miért kellett háború
és kuláklista téesznyomor és önkéntes
tanyai száműzetés és miért kellett
két asszonyt is eltemetve
visszaereszkedni oda ahonnan
indult az élete... miért kellett
a trombitaszótól hangos Kolozsvárig
menetelni miért kellett az ostor
nyelébe kapaszkodva is félni
miért riasztotta a vörös rongyok násza
és a mellékhatásoknak mi lett az ára
de ott a gyógyszerszagú kórházi ágyon
abban a rekedt köhögésbe fúló
nevetésben már minden benne volt

összekuszálódva

összekuszálódtak vádak és vágyak
– nem tudni ki kinek fordított hátat –

felbomlott megtört a legbelsőbb arány
tűnt időt temet egy burjánzó talány

jövők már börtönben – nem történt semmi:
múltunkat próbáltuk színesre kenni

vitára csaltuk a ráérő halált
de morál a bűnben új társra talált

tegnapok hült teste földön hentereg
s egymást lövik a téren az emberek